

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **Mgr. J. P.**

proti

žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.11.2021, čj. KUKHK-34754/DS/2021-4 DV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Jičín (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 8. 2021, čj. MuJc/2021/12699/DOP/JiM, a potvrdil je. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona, a to ve formě zavinění - nepřímý úmysl. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 25.000 Kč,

zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a povinnost náhrady nákladů řízení spojených s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

2. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že řídil motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu, avšak nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění, neboť mu řidičské oprávnění k řízení motorových vozidel bylo odňato z důvodu ztráty zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel rozhodnutím Městského úřadu v Jičíně ze dne 20. 9. 2019, sp. zn. MUJC/2019/23292/DOP/Lu, které bylo doručeno do datové schránky žalobce dne 22. 9. 2019 a právní moci nabylo dne 4. 11. 2019. Žalobce dne 2. 3. 2021 v 12:30 hod. řídil po silnici II/286 v obci Železnice nákladní motorové vozidlo tovární značky Citroen Berlingo, registrační značky xx, u domu čp. 117 byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, Obvodního oddělení Jičín. Při této silniční kontrole byla lustrací v registru řidičů zjištěna existence předmětného rozhodnutí o odnětí řidičského oprávnění pro ztrátu zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel s účinností ode dne 22. 9. 2019, tj. ode dne doručení rozhodnutí do datové schránky, neboť odvolání proti tomuto rozhodnutí nemá odkladný účinek. Žalobce tedy ode dne 22. 9. 2019 nebyl držitelem řidičského oprávnění.
3. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad napadeného rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tj. zásadou legality, zákazu zneužití pravomoci, resp. zákazu zneužití správní úvahy, zásadou proporcionality a ochrany dobré víry, zásadou ochrany veřejného zájmu a zásadou nestranného přístupu, resp. formální spravedlnosti.
4. Žalovaný zrekapituloval obsah odvolání, průběh správního řízení a v jeho průběhu zjištěné skutečnosti s odkazem na listiny založené ve správním spise a uvedl, že zjištěné skutečnosti týkající se přestupku považuje za prokázané, jednání žalobce za řádně zadokumentované v oznámení přestupku Policií ČR a v předloženém spisovém materiálu. Podrobně se zabýval formami zavinění ve vztahu k předmětnému přestupku, výší a druhem správních trestů v daném případě, které označil za odpovídající, a ztotožnil se s odůvodněním jejich výše správním orgánem I. stupně. Zdůraznil, že od uložení předmětných trestů nelze upustit s ohledem na § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu. Rovněž vypořádal jednotlivé odvolací námitky žalobce.
5. Uzavřel, že napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem a námitky žalobce pak za nedůvodné.

II. Shrnutí žalobních bodů

6. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení s tím, aby mu byly přiznány náklady řízení.
7. Žalobce namítl, že se žalovaný nevypořádal s navrženými důkazními prostředky. Některé nevzal ani v potaz. Kdyby však důkazy provedl, došel by k závěru, že prvostupňové rozhodnutí není v souladu s hmotným právem.
8. Žalovaný se nezabýval naplněním materiální stránky přestupku. Dle žalobcova názoru existovaly v době spáchání přestupku zvláštní okolnosti případu, jež škodlivost

předmětného jednání zásadním způsobem snižovaly. Za tyto okolnosti označil „tzv. tvrdý lockdown“. Žalobce se pokusil navštívit úřad a doložit svou způsobilost řídit motorová vozidla, avšak budova úřadu byla z důvodu „lockdownu“ pro veřejnost uzavřena. Vzhledem k tomu, že tedy disponoval lékařským osvědčením, domníval se, že se na něj vztahují „účinky tzv. generálního pardonu ohledně propadlých řidičských oprávnění apod.“. Žádný ze správních orgánů se však ve svém rozhodnutí s tímto tvrzením nevypořádal. Rovněž ani žádný neřešil, zda v době spáchání přestupku byl příslušný orgán státní správy pro veřejnost přístupný bez omezení či zda je „seznam v příslušném metodickém pokynu uvedený seznamem demonstrativním či taxativním“.

9. Žalobce dále odkázal na svá vyjádření v průběhu správního řízení a rovněž na text odvolání. Rozhodnutí žalovaného považuje za odporující logice. Žalovaný se nezabýval jeho námitkami, pouze mechanicky citoval zákonná ustanovení, aniž přihlédl k zcela mimořádné situaci zapříčiněné „tzv. tvrdým lockdownem“.
10. Žalobce informoval soud o důvodu své dočasné nezpůsobilosti řídit motorová vozidla, jímž byl lékařský zákrok, „kde mu byl z preventivních důvodů voperován tzv. budík“. Žalovanému vytkl, že se v rozhodnutí soustředil pouze na formální stránku přestupku a nezohlednil „tzv. Generální pardon po dobu lockdownu“. Závěrem žalobce uznal, že za jiných okolností, tj. bez „tzv. Generálního pardonu vyřčeného z úst ministra dopravy“, by se přestupku dopustil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Zrekapituloval žalobní námitky a obsah napadeného rozhodnutí. Upozornil, že žalobce, ač byl řádně poučen o povinnosti odevzdat řidičský průkaz po rozhodnutí o jeho odnětí, tak neučinil a řidičský průkaz č. xxx mu byl zadržen až při předmětné silniční kontrole dne 2. 3. 2021. Rovněž zdůraznil, že s námitkou tvrzené nemožnosti dostavit se na úřad za účelem vrácení řidičského průkazu se v odůvodnění rozhodnutí vypořádal a označil ji za nedůvodnou. Uvedl, že ani v době nejprísnějších epidemiologických opatření nebyly úřady nečinné a ze zákona nebyly zavřené. Ve věci žalobce se však nejednalo o propadlý řidičský průkaz, tedy doklad, jehož platnost pominula, nýbrž o odnětí řidičského oprávnění z důvodu ztráty zdravotní způsobilosti a řidičský průkaz vůbec neodevzdal. Nemohl se tedy oprávněně domnívat, že by se na něj výjimka vztahovala.
12. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí označil za věcně správné a odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Ve věci rozhodoval bez nařízení jednání postupem předvídaným v § 51 s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

14. Správní spis obsahuje úřední záznam ze dne 2. 3. 2021 zaznamenávající okolnosti kontroly, během níž byl zjištěn předmětný přestupek, úřední záznam z téhož dne o odnětí řidičského průkazu a oznámení přestupku, čj. KRPH-16337-PŘ-2021-050411. Založena je rovněž žádost žalobce o vrácení řidičského oprávnění a řidičského průkazu ze dne 17. 3. 2021 s příloženou lékařskou zprávou MUDr. V. K. ze dne 10. 3. 2021. Následuje rozhodnutí Městského úřadu Jičín, Odbor dopravy, ze dne 17. 3. 2021 (nabytí právní moci téhož dne), jímž žádosti vyhověl. Správní spis dále obsahuje výpis z evidenční karty řidiče – žalobce, výpis z jeho rejstříku trestů i opis z evidence přestupků, vše ze dne 8. 4. 2021.
15. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že dne 11. 3. 2021 byly vůči žalobci zahájeny úkony trestního řízení pro podezření ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí dle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Dne 6. 4. 2021 byl sepsán úřední záznam o žalobcem podaném vysvětlení dle § 158 odst. 6 trestního řádu, následně po sdělení podezření byl žalobce vyslechnut již jako osoba podezřelá. Usnesením ze dne 27. 4. 2021, čj. 1 T 39/2021-56, jež nabylo právní moci dne 4. 5. 2021, byla výše uvedená věc žalobce postoupena k projednání a rozhodnutí Městskému úřadu v Jičíně, neboť trestní soud neshledal zažalovaný skutek trestným činem, mohl by ale být posouzen jako přestupek v dopravě.
16. Dne 18. 6. 2021 proto správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o pokračování v řízení o přestupku, dne 12. 7. 2021 proběhlo ve věci ústní jednání před prvostupňovým správním orgánem, během něhož byl žalobce seznámen s obsahem správního spisu a byla mu dána možnost vyjádřit se k věci i všem podkladům pro rozhodnutí, této možnosti žalobce využil.
17. Dne 30. 8. 2021 vydal správní orgán I. stupně výše uvedené prvostupňové rozhodnutí, které bylo k odvolání žalobce potvrzeno napadeným rozhodnutím žalovaného.
18. Předně krajský soud uvádí, že žalobní námitky z velké části korespondují s odvolacími námitkami. S ohledem na zásadu hospodárnosti upozorňuje, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu /dále jen „NSS“/ ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012 – 47. Všechna rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Dále k jednotlivým žalobním bodům:

19. Hlavní argumentace žalobce spočívá v tom, že ze strany správních orgánů nebyla zohledněna mimořádná situace spočívající v epidemiologických opatřeních souvisejících s výskytem koronaviru (označovaného jako SARS-CoV-2), na jejímž základě došlo k zásadnímu snížení škodlivosti jemu za vinu kladeného jednání. Žalobce měl k dispozici lékařské osvědčení, že je již způsobilý řídit motorová vozidla, ale pro uzavření úřadů z důvodu koronavirových epidemiologických opatření se mu nepovedlo je předložit. Na tyto okolnosti upozorňoval již ve správním a trestním řízení a rovněž byly předmětem jeho odvolacích námitek.
20. Krajský soud s uvedenou námitkou nesouhlasí. Žalobce má sice pravdu v tom, že situace související s onemocněním SARS-CoV-2 označovaném jako koronavirus byla

bezprecedentní. Orientace v obrovském množství často se měnících krizových opatření, jimiž byl ze strany vlády řízen chod společnosti v době nouzového stavu, byla pro většinu adresátů bezesporu obtížná. Přesto nelze ani takovou situaci jen pro uvedenou výjimečnost považovat za důvod zániku trestní či přestupkové odpovědnosti za protiprávní jednání.

21. Městský úřad v Jičíně zahájil se žalobcem na základě oznámení odborného lékaře z interní kardioangiologické kliniky správní řízení o odnětí řidičského oprávnění z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti dle § 94 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a současně svým rozhodnutím o předběžném opatření ze dne 14. 8. 2019 pozastavil žalobcovo řidičské oprávnění a uložil žalobci povinnost v souladu s § 113 odst. 1 zákona o silničním provozu odevzdat řidičský průkaz. Předběžné opatření nabylo právní moci dne 30. 8. 2019, povinnost odevzdat řidičský průkaz tak skončila dne 6. 9. 2019. Následně bylo žalobci odňato řidičské oprávnění s účinností od 22. 9. 2019 na základě rozhodnutí Městského úřadu Jičín ze dne 20. 9. 2019, čj. MUJC/2019/23291/DOP/LU, sp. zn. MUJC/2019/80/DOP/LU/58 (na č. l. 21 – 23 správního spisu) z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti žalobce k řízení motorových vozidel. V poučení předmětného rozhodnutí byl žalobce řádně poučen jednak o tom, že odvolání proti tomuto rozhodnutí nemá odkladný účinek (tedy o předběžné vykonatelnosti předmětného rozhodnutí) a zároveň také opětovně o tom, že je v souladu s § 113 zákona o silničním provozu povinen do 5 pracovních dnů ode dne nabytí právní moci předmětného rozhodnutí odevzdat řidičský průkaz. Vzhledem k tomu, že zákon o silničním provozu i v případě předběžně vykonatelných rozhodnutí spojuje povinnost odevzdat řidičský průkaz až s nabytím právní moci rozhodnutí, může docházet ke značné časové prodlevě mezi faktickou ztrátou oprávnění řídit motorové vozidlo a mezní lhůtou odevzdání řidičského průkazu, což ovšem nic nemění na tom, že zákaz řízení platí pro adresáta rozhodnutí ode dne jeho doručení. V tomto případě nabylo rozhodnutí o odnětí řidičského oprávnění právní moci dne 4. 11. 2019, lhůta odevzdat řidičský průkaz skončila dne 11. 11. 2019.
22. V první řadě je třeba konstatovat, že řidičské oprávnění bylo žalobci pozastaveno a následně odňato již v roce 2019, tedy ještě v době před propuknutím koronavirové pandemie. První nouzový stav byl Vládou České republiky vyhlášen usnesením vlády č. 194/2020 dne 12. 3. 2020. Je pravdou, že vláda omezila od 16. 3. 2020 do 17. 5. 2020 rozsah úředních hodin orgánů státní správy na pondělí a středu v maximálním rozsahu 3 hodin v daném dni s tím, že o změně úředních hodin informují úřady vhodným způsobem na svých úředních deskách. Následně pak při zhoršení epidemiologické situace na podzim roku 2020 došlo opět k vyhlášení nouzového stavu dne 5. 10. 2020 a k následnému omezení rozsahu úředních hodin orgánů na dva dny v týdnu po dobu 5 hodin v daném dni, a to až do 14. 2. 2021. Následnými krizovými opatřeními (zejm. usnesení vlády č. 128/2021, 199/2021) již bylo orgánům veřejné moci uloženo, aby omezily osobní kontakt zaměstnanců s adresáty veřejné správy na nezbytně nutnou úroveň, upřednostnili jinou formu kontaktu, avšak při současném umožnění osobního kontaktu veřejnosti v úředních hodinách.
23. Ač tedy došlo v určitých obdobích trvání koronavirové pandemie k omezení počtu úředních hodin u jednotlivých úřadů, nikdy nedošlo k nedostupnosti veřejné správy pro veřejnost. O změně a rozsahu úředních hodin jednotlivých úřadů byli adresáti

vyrozumění na úřední desce jak fyzicky, tak prostřednictvím dálkového přístupu (internetových stránek).

24. Z uvedeného je zřejmé, že žalobcová námitka, že nemohl správnímu orgánu I. stupně doručit lékařské potvrzení o vlastní způsobilosti k řízení motorových vozidel z důvodu uzavření budovy úřadu, je zcela lichá. Námitka žalobce je veskrze obecná, lze souhlasit se správními orgány, že žalobce nikterak ani nespecifikoval, kolikrát či v jakých termínech se neúspěšně pokoušel budovu příslušného úřadu navštívit. O účelovosti předmětné námitky svědčí rovněž i skutečnost, že žalobci se bez problémů podařilo doručit správnímu orgánu žádost o vrácení řidičského oprávnění dne 17. 3. 2021, tedy 15 dnů po spáchání předmětného přestupku a zároveň v době platnosti nejprísnějších protiepidemických opatření (od 1. 3. 2021 došlo na 3 týdny k uzavření okresů, omezení pohybu osob, uzavření mnoha obchodů a dalším opatřením ve veřejnosti označované jako „tvrdý lockdown“), což lze považovat za důkaz, že příslušný správní orgán i v této nejprísnější době byl veřejnosti dostupný. Pro úplnost lze také dodat, že žádost o vrácení řidičského oprávnění lze společně s originálem lékařské zprávy rovněž doručit distančně (např. prostřednictvím provozovatele poštovních služeb). Nejedná se o úkon, jež by žadatel musel činit osobně. Proto není možno dané námitce přisvědčit.
25. Žalovaný se žalobcovou námitkou o nemožnosti navštívit úřad zabýval na straně 12 svého rozhodnutí a dle krajského soudu zcela adekvátně k obecnosti předmětné námitky. Uvedl, že žalobce netvrdil ani neprokázal, že by se s úřadem pokusil komunikovat, mohl se na úřad obrátit telefonicky či písemně, což neučinil. Ani v době nejprísnějších opatření nebyly úřady ani nečinné ani zavřené, což shledal i krajský soud.
26. Žalovaný se obdobně vyjádřil i ve vztahu k žalobcovu tvrzení o jeho přesvědčení, že se na něj vztahuje „generální pardon“. Na straně 12 napadeného rozhodnutí uvedl, že se v jeho případě nejednalo o řidičský průkaz, jehož platnost pominula, ale o odnětí řidičského oprávnění z důvodu zdravotní nezpůsobilosti, kdy žalobce neměl řidičský průkaz vůbec držet, neboť jej měl odevzdat správnímu orgánu. Nemohl se proto logicky domnívat, že by se na něj mohla výjimka vztahovat.
27. I v tomto případě krajský soud souhlasí se závěry žalovaného. Pokud jde o „koronavirové výjimky“, ať již na evropské úrovni [nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2020/698 ze dne 25. května 2020, kterým se stanoví zvláštní a dočasná opatření s ohledem na rozšíření onemocnění COVID-19, jež se týkají obnovení či prodloužení některých osvědčení, licencí a povolení a odkladu některých pravidelných kontrol a pravidelného školení podle určitých částí právních předpisů v oblasti dopravy, tzv. Omnibus I., či nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/267 ze dne 16. února 2021, kterým se stanoví zvláštní a dočasná opatření s ohledem na přetrvávání krize způsobené onemocněním COVID-19, jež se týkají obnovení či prodloužení některých osvědčení, licencí a povolení, odkladu některých pravidelných kontrol a pravidelného školení podle určitých částí právních předpisů v oblasti dopravy a prodloužení některých období uvedených v nařízení (EU) 2020/698, tzv. Omnibus II.] anebo na národní úrovni (Stanovisko Ministerstva vnitra k posuzování prokázání totožnosti občanským průkazem, cestovním pasem a řidičským průkazem v době nouzového stavu z března 2020) věcně se jednalo vždy o prodloužení platnosti předmětných dokladů či osvědčení, jimž by skončila platnost v průběhu pandemie (tj. od března roku 2020). Nešlo tedy v žádném případě o jakýkoliv jiný důvod prodloužení formální platnosti daných dokladů (ani věcný, ani časový), než o snahu minimalizovat nápor a nutnou osobní účast

žadatelů o nové doklady v budovách státních orgánů. Jak bylo již opakovaně uvedeno i správními orgány, žalobci neskončila platnost řidičského průkazu, ale bylo mu nejprve pozastaveno a následně odňato řidičské oprávnění z důvodu jeho zdravotní nezpůsobilosti. A to dokonce již v roce 2019, tedy před vypuknutím pandemie. Neexistuje tak žádný relevantní důvod, proč by se mohl žalobce domnívat, že by se jakákoliv opatření vztahující se k průběhu pandemie mohla vztahovat na jeho případ. Nadto je třeba zdůraznit, že žalobce držel po celou dobu řidičský průkaz neoprávněně, neboť jej měl v souladu se shora citovanými rozhodnutími odevzdat již v roce 2019. Proto rovněž námitku, že se žalobce spoléhal na „generální pardon“, lze považovat za účelovou a zcela lichou. Správní orgány se s ní vypořádaly dostatečně. Námitka, že správní orgány neřešily předběžnou otázku, „zda je seznam v příslušném metodickém pokynu uvedený, seznamem demonstrativním či taxativním“, je nesrozumitelná. Měl-li žalobce na mysli okruh dokladů, na prodloužení jejichž platnosti se vztahovaly výše uvedené výjimky, pak ji lze považovat za vypořádanou shora uvedeným. Tedy, že se jednalo vždy o prodloužení platnosti dokladů, osvědčení, jimž uplynula platnost v době trvání pandemie, což časově ani věcně není žalobcův případ.

28. Obdobné platí i o žalobcově poslední námitce, že v době přestupku, disponoval lékařským osvědčením, že je zdravotně způsobilý řídit motorové vozidlo, protože se domníval, že se na něj s ohledem na mimořádnost situace související s „trvdým lockdownem“ vztahuje „generální pardon“. Jak bylo uvedeno výše, žalobce měl odevzdat řidičský průkaz již na základě právní moci předběžného opatření, jímž mu bylo řidičské oprávnění pozastaveno (tedy do 6. 9. 2019), následně rovněž na základě odnětí řidičského oprávnění (do 11. 11. 2019). Při právem očekávaném řádném jednání žalobce mělo dojít k odevzdání řidičského průkazu na základě předběžného opatření a řidičský průkaz by z důvodu předběžné vykonatelnosti rozhodnutí o odnětí řidičského oprávnění nebyl žalobci vůbec vrácen, žalobce by jím tedy nemohl v době propuknutí koronavirové pandemie disponovat a tedy se ani domnívat, že v případě získání lékařského osvědčení o své zdravotní způsobilosti může na jeho základě rovnou řídit motorové vozidlo. Pokud však žalobce nezákonně držel řidičský průkaz, není možné jeho protiprávnímu jednání přiznat jakoukoliv ochranu, a to ať by mimořádnost situace byla jakákoliv. Žalobce na základě náležitých poučení musel vědět, že neodevzdal řidičský průkaz, ač tak byl povinen učinit, a že by jej tedy neměl mít u sebe a již vůbec ne jej jakkoliv používat. Nemohl si tedy v žádném případě myslet, že pokud získá lékařské osvědčení o své zdravotní způsobilosti k řízení vozidel, může takto protiprávně držený řidičský průkaz začít opět „používat“ k prokázání řidičského oprávnění, neboť to mu bylo výše citovaným rozhodnutím odňato. Proto se krajský ztotožňuje se závěry správních orgánů o tom, že žalobce svým shora popsáním jednáním naplnil v přímém úmyslu skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, kterého se fyzická osoba dopustí tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem příslušného řidičského oprávnění. Dle § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona řídit motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel.
29. Skutečnost, že řidič vozidla nedisponuje příslušným řidičským oprávněním, byla vždy považována za závažný přestupek, materiální stránka je dána již samotným jednáním pachatele přestupku. Zákon v rámci zmíněné skutkové podstaty předmětného přestupku dokonce nijak nediferencuje osoby, jež nikdy neměly příslušné řidičské oprávnění, od

osob, které jej na základě jiných okolností (v důsledku trestu, ztráty zdravotní způsobilosti atd.) pozbyly. Obě skupiny jsou rovnocennými pachateli téhož přestupku se stejnou zákonnou sazbou příslušných správních trestů. Zákon o silničním provozu chrání bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, tedy důležitý společenský zájem. Činí tak mimo jiné tím, že v § 3 odst. 3 písm. a) vyžaduje, aby motorová vozidla řídili držitelé příslušných řidičských oprávnění. Tato striktní konstrukce zákona obecně chrání společnost před osobami, které nemají dostatečné schopnosti a předpoklady pro řízení motorových vozidel a mohou být hrozbou pro bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. NSS ve svém rozsudku ze dne 8. 1. 2013, čj. 3 As 42/2012-35, zdůvodňuje, proč je třeba takový přestupek považovat za závažný: „řízení vozidla bez řidičského oprávnění vždy spadá do kategorie nebezpečného a nezodpovědného chování lidí v silničním provozu. Z daného rozpětí sankcí tedy logicky vyplývá, že zákonodárce nepovažoval žádný případ jízdy bez řidičského oprávnění za bagatelní, nýbrž vždy za společensky velmi nebezpečný, a proto také zvolil rozpětí sankcí s vysokou spodní hranicí.“ Z uvedeného je zřejmé, že společenská škodlivost jednání žalobce nemohla být v žádném případě jakkoliv snížena probíhající koronavirovou pandemií ani krizovými opatřeními proti ní bojujícími, a to tím méně, že žalobce řídil a prokazoval se řidičským průkazem, jenž držel protiprávně, jak již bylo rozebráno výše.

30. Krajský soud uzavírá, že neshledal nepřezkoumatelnost ani nezákonnost napadeného rozhodnutí, neshledal ani žádné vady v řízení před orgánem I. stupně ani žalovaného, které by mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Skutkový stav zjištěný správními orgány odpovídá obsahu správního spisu a správní orgány postupovaly v souladu se zásadami správního řízení. Rovněž uložené sankce považuje krajský soud za přiměřené.

V. Závěr a náklady řízení

31. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 25. ledna 2023

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně